

wandelen en praten uit . . . en toen zag ik wel, dat ze van me ging houden . . . en nu . . . !”

Walters stralend gezicht was nu vlak voor Waals. Het ontroerde Waals. Hij legde zijn hand op Walters schouder: „gelukkige jongen,” zei hij. En dan plotseling met een sterkere stem: „ik weet iets, iets waar je wel niets op tegen zult hebben. Ga jij in mijn plaats vandaag haar verrassen.”

„Nee, nee,” weerde Walter af: „nee, dan draait u hier voor het werk op, en u had juist zoo'n zin om te gaan.”

„Ja, straks . . . maar toen wist ik immers nog niet, dat jij meer recht had op . . . een vrijen dag dan ik . . . want je bent jong en de zon schijnt.”

„Het is zoo egoïst, als ik dat accepteer,” weerde Walter zich opnieuw.

„Nee, want ik zou het daar heelemaal niet prettig vinden, als ik daar eraan moest denken, dat jij hier op de culturen zat te broeien, terwijl al je gedachten toch in Nunspeet zijn. Want eerlijk gezegd: erg veel vertrouwen heb ik nou in dezen toestand niet in je. Je bent best in staat den boel te verknoeien.” Het laatste klonk alweer op den ouden gromtoon. Walter lachte: „meent u dat?”

„Ja, je weet, hoeveel er van deze proeven afhangt.”

„En straks wou u ze luchthartig in den steek laten, en in de zon gaan loopen !”

„Ja . . . straks . . . maar toen dacht ik nog, dat jij een koel hoofd had, en dat je niets kon bederven . . . nee, jongmensch, je bent op het oogenblik ongeschikt voor het werk, en dan doe ik het liever zelf . . . Over een uur is er een trein. Die kan je nog halen, als je nu gauw gaat en je boel inpakt . . . schiet maar op.”

„Hoe zal ik u nu bedanken, professor? En wat zal ik aan Judith zeggen? Hebt u geen boodschap voor haar?”

Even aarzelde Waals. Toen zei hij: „zeg haar, dat ik vaderlijk blij ben om haar geluk.”

„En u komt over vier dagen daar?”

„Ja . . . over vier dagen . . . als de cultures lukken, en als ze niet lukken, begin ik opnieuw, en dan mag jij mijn veertien dagen vakantie in Nunspeet blijven.”

„O, wat bent u toch een fanatiekeling met uw microben! U bent onverbeterlijk. Maar nu vlieg ik, anders haal ik het niet meer, en ik dank u hartelijk, dat u me vrij geeft. Ik voel, dat het erg van me is om het aan te nemen, maar ik kan niet anders. Dag professor.” Hij ging. Waals bleef staan, hoorde Walters stappen wegsterven. Toen liep hij naar zijn kamer, en machinaal reikte hij naar den kleerenhaak op de deur, en hij trok zijn nieuwe colbertjasje uit, en het oude, versleten werkjasje weer aan.

En weer terug in het laboratorium, strekte hij zijn hand uit naar de tweede tube, die in een houder stond, en nam haar eruit en zette haar